

TUNGETALEN I FOKUS

3

ET TUNGETALE PROBLEM I KORINT MENIGHETEN

Sist gang så vi på flere eksempler fra Bibelen der tungetale-prinsippet ble tatt i bruk, både av Gud og av djevelen. Satan ga slangen en overnaturlig evne til å tale. Hensikten var å lokke Adam og Eva til å være ulydige mot Gud. Det virket. Ved Babels tårn brukte Gud tungetale-prinsippet som et effektivt middel til å spre menneskene til forskjellige deler av kloden. Slik ble nasjonaliteter og tungemål til.

Gud gav profeten Bileams esel en overnaturlig evne til å "tale." På den måten klarte han å stanse profeten i hans "galskap." På Pinsedagen og videre i aposteltidens kristne menighet, ble tungetalen gitt til Jesu vitner som et *verktøy*. De fikk plutselig nye språk i sin makt. Dette ble til stor hjelp for dem når de skulle forkynne evangeliet for folkeslagene som hadde vokst fram i kjølvannet av Guds språkinngrep ved Babels tårn. Folk *hørte* disiplenes budskap og *forstod* det som ble sagt fordi formidlingen av evangeliet skjedde på *deres eget* morsmål. Menigheten vokste og spredte seg utover jorden — takket være Den Hellige Ånds gaver. I alle disse tilfellene dreide tungetalen seg om å løse et kommunikasjonsproblem på en praktisk, men *overnaturlig* måte.

1. Hvilken grunn har vi til å anta at det i bibelhistorien har forekommet mer enn én form for tungetale? 1 Kor 12:10 (NT 210)

Svar: "Og en _____ kraft til å gjøre mektige gjerninger. En _____ den _____ å tale _____, en annen å _____, en får _____ av _____, en annen _____ av tungetale."

Merk! Når Bibelen sier at det finnes *ulike slag* av tungetale, må vi regne med at det finnes mer enn *én* form for tungetale. Det er mye som tyder på at det fantes *to* (2) hovedformer. Hver av dem hadde sin bestemte plass og bruksområde. Derfor kommer vi ikke utenom *hensikten* med de to formene for tungetale når vi skal avgjøre hvilken form som blir omtalt.

TUNGETALE SOM PROFETISK TALE

2. Vi repeterer litt mer fra det forrige studiet. Hvordan omtaler apostelen Peter den form for tungetale som fant sted på Pinsedagen? Apg 2:16-18 (NT 144)

Svar: "Men _____ skjer det som profeten Joel talte om: I de _____ dager skal det skje, sier _____: Jeg vil utøse min _____ over alle _____. Sønner og døtre hos dere skal tale _____ ord, de unge menn skal ha _____, og de gamle blant dere skal ha _____. Selv over mine treller og trellkvinner vil jeg i de dager utøse av min _____, og de skal tale _____."

Merk! Som teksten vi nettopp leste i Apostlenes gjerninger viser, var *hensikten* med *tungetalen* på pinsedagen å *tale profetisk*. Det kan en også gjøre på ens eget morsmål. Når et

menneske blir drevet av Guds Ånd [se løftet i Mark 13:11 (NT 62)] til å tale *profetisk*, betyr det at han taler på Guds vegne. Når et medmenneske blir trøstet eller formant til å omvende seg av en annen, er dette det samme som å tale på Guds vegne. Slikt blir å regne som *profetisk* tale, for dette var hovedhensikten med *profetenes* budskap. Med det som hendte på pinsedagen utvidet Gud menighetens språkregister slik at forkynnelsen kunne skje i mye større utstrekning enn det som var tilfelle før pinsedagen.

Det som hendte på pinsedagen var et tilfelle av *profetisk tungetale* — fordi evnen de fikk til å tale fremmede språk ble gitt dem på en *overnaturlig* måte. Nådegaven var permanent og klar til bruk når en selv måtte ha trang til å bruke det. Denne forklaringen kan sammenlignes med det som skjedde ved Babels tårn. Det *opprinnelige inngrep* som plantet det nye språket i tungen, var tungetale — fordi det hendte på overnaturlig vis. Etter hvert som tiden gikk ble jo språket de hadde fått av Gud brukt til daglig. En tenkte derfor kanskje mindre på den overnaturlige opprinnelsen, og det nye språket ble i ettertid sett på som et vanlig morsmål.

3. Hvor mange kunne tale *profetisk* i Korint menigheten? 1 Kor 14:31 (NT 213)

Svar: “For dere kan _____, men _____ om gangen, slik at _____ kan _____ og alle motta _____.”

Merk! *Alle* som tilhørte menigheten i Korint, kunne tale *profetisk*. Noen hadde lært språket de talte på den naturlige måten i oppveksten. Andre kan ha tilegnet seg et eller flere språk senere i livet. Men noen hadde også fått et eller flere språk i *gave* på en *overnaturlig* måte. Bakgrunnen for hvordan de hadde fått språket i sin makt spilte ingen rolle! Når et medlem i menigheten brukte et eller annet språk som det kunne i den hensikt å advare, formane eller undervise andre om Gud og om det han har sagt i sitt ord, var dette *profetisk* tale. De talte da på Guds vegne — slik profetene gjorde.

4. a) Er evnen og viljen til å bruke et språk til å tale *profetisk* til andre mennesker en medfødt evne? 1 Kor 14:1 (NT 211) b) Hva er hensikten med *profetisk* tale? 1 Kor 14:3-4 (NT 212)

Svar a): “_____ etter kjærligheten, _____ etter _____ mest etter å tale _____.”

Svar b): “Men den som _____, taler for menneske, til _____ og _____.”

Merk! Det er en *gave* fra Guds Ånd både å *ville* og å *kunne* bygge opp menigheten med det en sier og gjør. Å tale *profetisk*, for å advare eller gi trøst og oppbyggelse til andre, er i seg selv en *gave* som blir gitt av Den Hellige Ånd. Se 1 Kor 12:1.7-8 (NT 210). En må “jage” og “strebe” etter å få denne gaven. Gud gjorde denne gaven betydningsfull. Han utrustet noen av sine tjenere med tungemål slik at de kunne gi oppbyggelse til enda flere.

5. Hva skulle korinter menigheten legge vinn på, — og hva skulle de ikke hindre? 1 Kor 14:39 (NT 213)

Svar: “Dere skal altså legge _____ på å _____, mine brødre, og ikke hindre _____.”

Merk! Menigheten i Korint ble pålagt å legge vinn på å tale profetisk, fordi de var blitt mer opptatt av en annen form for tungetale. Dette førte til at Paulus ble både urolig og bekymret for menighetens åndelige ve og vel. Hans bekymring kommer tydelig til uttrykk i **2 Kor 11:2-4 (NT 224)**:

“For jeg har en brennende _____ for dere, _____ egen omsorg. Jeg har forlovet dere med _____, og bare med ham, for å føre dere til ham som en _____ jomfru. _____ jeg er _____ at _____ med sin _____, skal også deres tanker bli ført på _____, _____ fra den _____ og _____ hengivenhet til _____. For dere _____ det svært så _____ at noen kommer og _____ en _____ enn den _____ har forkynt, eller når dere _____ en _____ enn _____ dere har _____, eller et _____ enn det dere _____ tatt imot.”

Paulus skrev at han var redd for at menigheten i Korint hadde kontakt med “en annen ånd.” Det var altså ting som foregikk der som ga ham en mistanke om at *Satan* hadde fått innpass hos dem. — Ikke minst gjennom den form for tungetale som ble praktisert der. Han forsøkte å få dem til å tenke nøyer igjennom hva de holdt på med. De favoriserte en form for tungetale som manglet den “profetiske” (på-Guds-vegne) dimensjonen.

6. Hvordan mente Paulus at en ikke-troende person i aposteltiden kunne komme til å reagere dersom han fikk høre sann profetisk tale i menigheten? 1 Kor 14:24-25 (NT 212)

Svar: “Men hvis en av disse kommer inn og alle _____, da vil han kjenne seg _____ og dømt av alle; hans _____ tanker kommer for dagen. Han vil _____ med _____ mot _____, _____ Gud og _____: _____ er sannelig blant _____!”

Merk! Det var det samme om medlemmene i Korint menigheten hadde fått, eller lært seg et eller flere språk: De skulle legge vinn på å bruke sine språkkunnskaper til å tale *profetisk*. På den måten ville mennesker få nytte og hjelp av det som ble forkynt. For menigheten skulle dette være et “tegn” på at Gud var med *dem* for å nå andre mennesker *utad* gjennom deres medvirkning. Eller som Paulus sa det: “...Men den profetiske tale er et tegn for de troende, ikke for de vantro.” Se 1 Kor 14:22 (NT 212).

“HEMMELIGHETS TUNGETALE” — VED ÅNDEN

Hittil har vi sett hvordan Bibelen omtaler den *ene* form for tungetale. Den ble brukt til å tale *profetisk* slik det skjedde på Pinsedagen. Men dette er neppe den type tungetale Paulus refererte til da han skrev til menigheten i Korint om å “tale i tunger.” Som nevnt er det mye som tyder på at dette dreide seg om en *annen* type tungetale. Den appellerte mye sterkere til menigheten i Korint, — men den kom til uttrykk på en måte som gjorde Paulus svært urolig.

7. Hvordan beskrev Paulus det å bruke tungen til å “tale i tunger” i motsetning til den som ble gitt for å tale profetisk? 1 Kor 14:2-4 (NT 212)

Svar: “For den som taler i _____, taler _____ for _____, men for Gud. _____ kan _____ ham, han taler _____ ved _____. Men den som _____, taler for _____, til _____, _____ og _____. Den som _____ i _____, _____ seg _____, men den som taler profetisk, bygger opp _____.”

Merk! I dette studiet skal vi kalle tungetalen på **Pinsedagen** for: “Profetisk tungetale,” og tungetalen som ble favorisert i Korint for: “Hemmelighets tungetale.” Sistnevnte var opprinnelig også et overnaturlig inngrep. Forskjellen lå i *hva* Gud *ville* med det. Ånden påvirket folk til å “tale *hemmeligheter* ved Anden,” men *hvorfor*? Kan det hende at han gjorde dette fordi han ville at de skulle forstå at budskapet de fikk *ikke* hadde sin opprinnelse i *deres eget sinn*? Et annet spørsmål vi kan stille oss i denne sammenheng er: Var det meningen at slike “hemmeligheter ved Ånden” skulle *forbli* uløselige hemmeligheter? Svaret på det spørsmålet må bli nei, slik vi ser i **1 Kor 14:5 (NT 212)**:

“Jeg skulle ønske at dere alle talte i tunger, men jeg vil _____ at dere _____ . For den som taler _____, er _____ enn den som _____ i _____, _____ da ikke _____ , så menigheten kan bli _____ opp.”

Dette viser at “Hemmelighets tungetale” ble likestilt med “Profetisk tungetale” — når den ble *tydet* eller *oversatt* slik at folk kunne *forstå* det som ble sagt og *slik* bli oppbygget av det.

8. Hva sa Paulus som tyder på at han til tider fikk “hemmelighets-stemplet” informasjon fra Gud? Ef 3:2-6 (NT 236)

Svar: “Dere har hørt om den _____ har _____ meg: å være en forvalter hos dere over den _____ som ble _____ for _____ i en _____. Jeg har ovenfor skrevet ganske kort om dette, og når dere leser det, kan dere skjønne hvilken _____ jeg har i Kristi _____. Den var _____ gjort _____ for menneskene i _____ slekter, men _____ er denne _____ ved _____ blitt _____ for hans _____ apostler og profeter: At også _____ har fått del i _____; de hører _____ til det _____ legeme og har del i løftet — i Kristus _____ og i kraft av _____.”

Merk! Noen vil kanskje innvende at det neppe var flere hemmeligheter igjen å formidle etter at Jesus hadde sagt sitt. Men Jesus sa noe som viser at han *ikke* hadde sagt *alt*. Se **Joh 16:12-14 (NT 135)**:

“Ennå har jeg _____ å si dere, men dere kan _____ det _____. Men _____ kommer, sannhetens _____, skal han _____ dere til den _____ sannhet. For han skal ikke tale ut fra seg selv, men _____ det han hører, og

_____ dere det som skal _____. Han skal forherlige _____, for han skal ta av det som er _____, og _____ det for dere.”

Kan det tenkes at Den Hellige Ånd åpenbarte og forkynte flere “hemmelige sannheter” til Paulus gjennom “Hemmelighets tungetalen?” Sett at han satt og tenkte eller funderte over noe i Skriften som han gjerne skulle ha fått svar på. Sett da at svaret ble kunngjort ved hjelp av “Hemmelighets tungetale.” Kanskje han da plutselig begynte å si noe på et språk som han i utgangspunktet ikke forstod noe av. Da skjønnte han sikkert at dette *ikke* kom fra hans eget sinn. Men dette kan bare ha vært det første ledd i prosessen. Fortsettelsen kunne ha bestått av en bønn til Gud om å åpenbare for ham hva han nettopp hadde sagt. Han kunne ha bedt om en *tydning* slik at han kunne *forstå meningen* av det han hadde sagt.

9. Hva skrev Paulus til menigheten i Korint som viser at den som fikk “Hemmelighets tungetale” måtte *be* Gud om å få *tyde* det han hadde sagt? 1 Kor 14:13-15 (NT 212)

Svar: “Derfor _____ som _____ i _____, _____ om å _____ det han _____ sier. For hvis jeg _____ og da taler i _____, er det min _____ som _____, men _____ har _____ noen _____ av det. Hva så? _____ vil _____ med _____, men _____ med _____, jeg vil lovsynge med _____, men _____ med _____.”

Merk! Det var viktig for Paulus at det som i *utgangspunktet* ble gitt ved Ånden som en *hemmelighet* også skulle bli forstått ved *forstanden*. Derfor *måtte* den som talte i “Hemmelighets tungetale” *også be* om å kunne *tyde* det som var blitt kunngjort. Først da kunne han få nytte av det for sin egen — og ikke minst for andres del.

10. Hvem sa Paulus at hemmelighets tungetale skulle være et tegn for? 1 Kor 14:22 (NT 212)

Svar: “Derfor er _____ et _____, _____ for de _____, _____ for _____ som _____.”

Merk! “Hemmelighets tungetale” var et tegn for en ikke-troende om at menigheten *innad* hadde tilgang til “inside information,” dvs. detaljer som *kun* menigheten hadde tilgang til. Hva den hemmelige kommunikasjonen gikk ut på, kunne en ikke få greie på — *før innholdet av hemmelighets tungetalen ble oversatt til et språk som vedkommende forsto betydningen av. Da ville det bli omgjort til profetisk tale for ham*, og han ville se hvor avslørt han var — at til og med hans innerste tanker kom klart fram i dagen. Se 1 Kor 14:25 (NT 212).

11. a) Hva foretrakk Paulus at menigheten helst la vekt på med hensyn tungetale? 1 Kor 14:5-6 (NT 212) b) Hvilke andre ordninger la Paulus fram for menigheten for å sikre en rett framføring og tydning av hemmelighets tungetale? 1 Kor 14:27-30 (NT 212)

Svar a): “Jeg skulle _____ at dere alle talte i _____, men jeg vil heller at dere taler _____. For den som taler profetisk, er _____ enn den som taler i tunger, _____ da ikke _____ det _____, så menigheten kan bli _____. Sett nå, brødre, at jeg kommer til dere og taler i _____”

_____. Hva _____ har dere av _____, hvis jeg _____ med det jeg sier gir dere _____, _____ eller _____?”

Svar b): “Taler noen i _____, skal det _____ være _____ enn _____ eller i _____ tre _____ gang. De skal tale _____ om gangen, og det _____ være _____ som _____. Hvis det _____ er noen som kan _____, skal den som taler i _____, _____ når menigheten er samlet. Han kan tale for seg _____ og for Gud. _____ eller _____ kan tale _____, og de andre _____ det de _____. Men hvis en annen får en _____ mens han sitter der, skal den første _____.”

Merk! Paulus foretrakk “Profetisk tale” fram for “Hemmelighets tungetale” i menighets sammenheng. Å tale i munnen på hverandre var forbudt! Alt skulle tydes og bli forstått av *alle* som var til stede. Da måtte det oversettes til de nødvendige språk. Men en *annen* skulle også tyde det som ble sagt — i tillegg til den som hadde bedt om å tyde *det han selv hadde sagt*. Det måtte altså både oversettes og bekreftes! Det kan hende at vedkommende skulle tjene som et “vitne” på at tydingen av tungetaleren var korrekt. “Etter to eller tre vitners utsagn skal en hver sak stå fast,” skrev Paulus i 2 Kor 13:1 (NT 226). De i forsamlingen skulle ha anledning til å “prøve alt” som ble sagt. Formålet med “prøvingen” var å analysere innholdet og meningen i budskapet formidlet ved “Hemmelighets tungetale.” Da først var det mulig å avgjøre *hvilken* overnaturlig åndsmakt “Hemmelighets tungetale” budskapet stammet fra.

ET EKSEMPEL PÅ HEMMELIGHETS TUNGETALE PRINSIPPET

Vi har et eksempel på Hemmelighets tungetale prinsippet i Daniels bok. Her blir hemmeligheten riktignok ikke *uttalt* i muntlig form med det første. I stedet ble den *skrevet* av en *åndsmakt* på en vegg i et slott. Budskapet måtte oversettes og tydes av profeten Daniel som leste den for kongen før han lot kongen få vite hva hemmeligheten skulle bety.

12. Hva holdt kong Belsasar på med, og hvorfor ble han så redd? Dan 5:1.4-6 (GT 992)

Svar: “Kong Belsasar holdt et stort _____ for sine tusen stormenn og satt og _____ sammen med dem... Mens de drakk av _____, _____ de _____ sine av gull og sølv, kobber og jern, tre og stein. I _____ stund kom _____ av en _____ til _____, og de _____ på den _____ i kongens _____, midt imot lysestaken. _____ så _____ som _____. Da ble han _____ i ansiktet, og _____ han. Han ble _____ i hoftene og _____ i knærne.”

Merk! Kongen ble redd da han så hånden som skrev på veggen, og enda reddere da Babylons vismenn ikke kunne tyde skriften. **Se Dan 5:8-9 (GT 992):**

“Alle kongens vismenn kom inn til ham. Men de greide _____ å _____ eller _____ kongen hva den _____. _____ ble kong Belsasar så _____ at han _____, og hans stormenn stod helt _____.”

Hånden skrev en *hemmelighet* på veggen, og dette var et “tegn” som skremte kongen.

13. Etter hvert ble profeten Daniel budsendt. Han var en Guds profet. Kongen spurte ham om han kunne lese skriften på veggen, og tyde den mot at han fikk en rik belønning. Hva svarte Daniel da? Dan 5:17.25-28 (GT 993)

Svar: “Da tok _____ til orde og sa til kongen: Behold dine gaver _____, og gi dem til en _____! Men _____ på veggen skal _____ for kongen og _____ den _____. ... Dette er det som ble _____: *Mene, mene, tekel ufarsin*. Og _____ skal _____: *Mene* - 'tellet' har Gud ditt kongedømmes dager og gjort _____ på det. *Tekel* - '_____ ' er du på _____ og funnet for _____. *Peres* - '_____ ' er ditt rike og _____ til mederne og _____.”

Merk! Hemmeligheten var et domsbudskap fra Gud rettet mot kongen. Han hadde utfordret den Levende Gud. Se Dan 5:18-24 (GT 993). For å høre sin dom var kongen nødt til å søke etter en som tjente Gud, — en som Gud ville kunngjøre hemmeligheten for. Hemmelighets tungetale var tuftet på det samme prinsippet. Folk skulle ikke være i tvil om at meldingen kom fra en *åndsmakt*. — De skulle forstå at dette ikke hadde sin opprinnelse hos den som talte. Kong Belsazar forstod fort at budskapet var overnaturlig og fra en kilde som verken han eller hans vismenn hadde kontakt med.

EN FARE MED HEMMELIGHETS TUNGETALEN

Det var likevel en fare forbundet med hemmelighets tungetale, særlig fordi den i utgangspunktet ikke var til å forstå. Dette gjorde den til noe som Satan meget lett kunne misbruke til sin fordel. — Særlig overfor slike som var mer opptatt (slik Eva var), av den *overnaturlige opplevelsen*, heller enn av hemmelighetens *innhold, mening og betydning*. Hvis vi er mer opptatt av opplevelsen enn av betydningen av det som blir sagt, er vi et lett bytte for vår erkefiende som setter alt inn på å forføre oss ved hjelp av sine falske “tegn og under.”

14. Hvordan påpeker Paulus det tankeløse i å forkynne et budskap for mennesker i en forsamling som *forblir uvitende om budskapets innhold, betydning og mening*? 1 Kor 14:8-17 (NT 212)

Svar: “Og gir _____ et _____ signal, hvem gjør seg da klar til kamp? _____ er det også med dere: Bruker dere _____ tungen til å tale _____, _____ kan en da _____ hva som blir _____? Da snakker dere jo bare ut i _____! Ingen vet hvor mange _____ det finnes i _____, og _____ har sin _____. Men dersom jeg _____, vil jeg være en _____ for den som _____ det, og han som _____, er _____ for _____. _____ er det også med dere. Når dere nå legger slik _____ på åndsgavene, så _____ å bli rike på gaver som tjener til å _____ menigheten! Derfor _____ den som taler i _____, _____

om å _____ han _____ sier. For hvis jeg ber og da taler i _____, er det min _____ som ber, men _____ har ikke noen _____ av det. Hva så? Jeg vil be med ånden, men _____ med _____, jeg vil lovsynge med _____, men _____ med _____. Hvis du holder takkebønn i din ånd, _____ kan en som sitter der og ikke er _____ med dette, si _____ til din bønn? Han _____ jo _____ du sier. Du holder nok en _____ takkebønn, men _____ blir _____ av det.”

Merk! Så lenge “Hemmelighets tungetale” ikke ble tydet og forstått som et vanlig språk, hadde ikke forstanden noe gagn eller utbytte av det — og heller ikke menigheten. Paulus ville nødvendig si “Amen” til en bønn han ikke forstod betydningen av, for Amen betyr: “La *det* skje.”

15. a) Hva mente Paulus at folk ville tro om dem i Korint menigheten dersom de alle forkynte sine tungetale hemmeligheter i munnen på hverandre — uten at disse ble tydet slik at det ble til *profetisk* tale som *alle* i forsamlingen kunne forstå? 1 Kor 14:23 (NT 212) b) Hvilken side ved Gud minnet han menigheten om? 1 Kor 14:33.40 (NT 213)

Svar a): “Om nå _____ menigheten kommer sammen, og _____ taler i _____, og det så kommer inn noen som ikke er _____ med dette eller ikke er _____, vil _____ ikke si at _____ er gått _____?”

Svar b): “For _____ er _____ Gud, men _____ Gud...” (v. 40) “Men alt _____ gå _____ og _____ for seg!”

Merk! Det er ingen overdrivelse å si at mye av det som går under navnet: “Tungetale” innen karismatiske kretser i vår tid, ligner aller mest på det man kan kalle “Korintisk Hemmelighets Tungetale.” Hele forsamlinger taler ofte “i tunger” *samtidig* og i munnen på hverandre — på ukjente “språk.” Mange reagerer på hvor *uordentlig* og kaotisk det hele virker. Det “ånder” verken av *fred* eller *orden* i en slik forbindelse. Hadde Paulus skrevet det samme til slike forsamlinger som han skrev til menigheten i Korint? Kan det tenkes at det er “en annen ånd” enn Guds Hellige Ånd som er virksom når det er *slike* tilstander som rår? Tenk om Satan er inspirasjonskilden til et budskap formidlet ved “Hemmelighets tungetale.” Hvordan kan forsamlingen vite for visst *hvem* utøveren blir *drevet* av hvis *betydning* av det som blir sagt *forblir* en gåtefull hemmelighet?

16. Til avslutning i dette kurset vil vi minne om oppfordringen gitt i 1 Joh 4:1 (NT 297):

“Mine kjære, _____ enhver _____ ! _____ de er av _____ ! For det er gått mange _____ ut i verden.”

Merk! *Innhold* og *betydningen* av det som blir sagt kan ikke bli *prøvd* for *sannhets* verdi før en forstår klart og tydelig hva meldingen *betyr*. Du kan umulig vite om noe er sannhet eller loddrett løgn hvis du ikke forstår *betydningen* av det som blir sagt! Den sikreste måten å prøve om en åndsmakt er fra Gud, er å undersøke om det den sier stemmer overens med den kristne fasit — nemlig Bibelen. Kurset: “**Tegn og Under i Fokus**” kan være til hjelp når det gjelder å etterkomme formaningen: “**Prøv åndene om de er av Gud.**”

Paulus skrev at han takket Gud for at han talte mer i tunger enn de fleste. Se 1 Kor 14:18 (NT 212). Om dette foregikk med menneskers eller med *englers* tunger — *englespråk*, se 1 Kor 13:1 (NT 211), vet vi ikke. Hvis slikt skjer innen den tungetale som blir praktisert i dagens karismatiske miljøer, er det ikke mindre nødvendig å *prøve alt* som blir sagt. — Det finnes jo også *onde* engler. De i Korint menigheten var så ivrige etter å få kontakt med *ånder* at de ble mindre og mindre nøye på *hvilke* ånder som virket i dem. Da er man et lett bytte for fienden.

Tilrettelagt 2006 v/Sven A. Gustavsén